

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 15. Mortuus est diues, Dißimiles fuerunt diuitis & pauperis obitus: at in eo quod notat Euangelista, sibi similes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

quã eius mundo lætissimam honoris natiuitatem: Cum introducit primogenitum in orbem terra dicit: Adoret eum omnes Angeli Dei. Ira modo loquitur de morte Lazari: Factum est autem. Magno Dei consilio factum est, multos ex Angelis præmonerat, præceperat, ad locum conuolarent, ubi ad iamam diuitis exspirabat Lazarus, ut quam primum fragili carne anima solueretur, omnes ad illam accurrerent recipendam, festino plausu recurrendam, & quasi pheretro excipiendam, ut in sinum Abraham transportarent. Suam misit Deus cælestem musicam, sui palatii magnates eximios, ut honore pauperem exaltarent illique anime sanctissimæ, officium persoluerent sepultura. O sortem optimam! o cæleste beneficium! o Dei misericordiam! O cæcos homines, o mortales insensatos! En accurrunt Angeli illum deducturi, quæ vos videre, audire dedignamini, qui vobis tristitem parit nauisam, a quo benignos deflectitis oculos. Nec vnicum tantum misit, sed milia. Ab Angelis.

Licit vnus sufficeret, inquit D. Chrysostr. vult tamen accurrere millia. Cū vnus sufficeret transferendo, Habacuc de terra sua in Babylonem per aëris regiones vnus satis fuit, ut in defensionem Regis Ezechie centum octoginta quinque milia de castis Sennacherib Regis prostermeret, ad quid modò vult adesse plurimos? Ut quanti faceret pauperem liquidò constaret, quem homines superbi vix nauis fecerant.

Quærit D. Tho. & cum ea tota schola Theologorum: num plures vno eodemque loco possent esse Angeli, pluresque ad vnum eundemque effectum concurrere, ad quæ sufficit vnus: concludit autem quod absolute, & adæquate, non possunt: nõ tamen censetur incontentiens, quod eorum plures, imo milia concurrant ad eundem effectum, ad quæ vult Deus, ut omnes conueniant, ad rei alicuius magnificentiam, vel singulare quoddam beneficium, quod alicui Sanctorum, vel intimo suo vult conferre familiari. Ita legiones misit integras, ut Iacob comitaretur regressum de Mesopotamia, ut eum contra fratris Esau mitterentur occursum, easque tantas, ut illas conueniens stupefactus exclamarit: Castra Dei sunt hæc. Idem honorare voluit Prophetam fratrem Euseum, copiosissimè destinans eorum exercitum, ut eum circumcingerent protectores; fueruntque eorum ignes tot tamque mirabiles, ut in stuporem raperent Giezi quæ vehementissimè. Modò animam vt declararet quæ accepta esset diuinæ suæ misericordie Lazari pauperis anima, mandat, ut multi conuolent, accurantque mactades Angelorum, ubi

languidus moriebatur, ostendens, quod non tam flocci penderetur à diuine, quanti à Deo estimabatur, ac honorabatur. Omnes ibidem anime discessum præsolabantur, ut eam susciperent, oculis pretiosiores, thesaurum illum in vase fictili, putrido, discessioque latitante; quæ corpore soluta, ex templo concurrunt omnes, tardant nulli, omnes se beatos æstimant, si propius accedat, circumcingant, tangantque sanctissimam illam animam, reliquias illas venerandas, maiori amulatione ac pia contentione, quam nos sanctissimas reliquias recenter Romæ aut Hierosolymis adductas accedimus venerabundi: spiritu feruentiori suis animam hanc piissimam manibus suscipiendi, quam mundi Princeps, vt cadaver defuncti in humeros tollant Imperatoris Porta. *bat ab Angelis* (loquitur D. Chrysostr.) ne saltem ambulans laboraret, & non vnus Angelus, sed plures veniant, ut chorum lætitia faciant; gaudent, ut vnusquisque Angelorum, tantum vnus tangere. *En in sinu Abraham recipitur, & tanto Patriarcha peruenit latatur sic audio D. Hyron.*

Diuitis nunc perpende sententiam: Mortuus est & diues, & sepultus est in inferno. Accurate hoc descripsit D. Aug. Praclaras exequias in conspectu hominum purpurato illi diuiti turba exhibuit famulorum sed multo clariores in conspectu Dei. *mini, vlcero illi pauperi, ministerium præbuit Angelorum, qui eum non extulerunt in marmo ad tumulum, sed in Abraham sinum sustulerunt.* Cõmunionem (Et) attende. q. d. Simul eodem modo defunctus est epulus. Quomodo eodem modo mortuus est Pauper mortuus est sine lecto, sine lecto, sine medico, sine subsidio, fame enectus. Inter canum linguas. Diues mortuus est in lecto suo eburneo, molli plumarum culcitra iuixtus, tenuissimis stragulis coopertus, mille confortatiis, diuersis msculis, ac ferculorum varietate recreatus ad excruciatum appetitum, multis visitatus à medicis, quæ verbis frequentat proceres, mulier solatur, filij deplorant, cui serui famulatur: & ais: eodem obitu mortis genere? Verum dico, pluribus in rebus. Primo in ea: quia sicut ad mortem Lazari plures concurrerunt Angeli, ut ea hora, quæ animam emitteret, eandem omnes susciperent, & iubilatione solemni, ac cælesti gaudio ad locum deducerent quæ destinatum: ita ad diuitis epulonis funus demonum aduolauerunt legiones: ut quam primum animam expueret, illam vt rugientes leones arriperent, ad inferni abyssos præcipitarent sepehendã, æternis illis cruciatibus, flammisque vorticibus mancipatam quibus nobis inuicit D. E.

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

languidus moriebatur, ostendens, quod non tam flocci penderetur à diuine, quanti à Deo estimabatur, ac honorabatur. Omnes ibidem anime discessum præsolabantur, ut eam susciperent, oculis pretiosiores, thesaurum illum in vase fictili, putrido, discessioque latitante; quæ corpore soluta, ex templo concurrunt omnes, tardant nulli, omnes se beatos æstimant, si propius accedat, circumcingant, tangantque sanctissimam illam animam, reliquias illas venerandas, maiori amulatione ac pia contentione, quam nos sanctissimas reliquias recenter Romæ aut Hierosolymis adductas accedimus venerabundi: spiritu feruentiori suis animam hanc piissimam manibus suscipiendi, quam mundi Princeps, vt cadaver defuncti in humeros tollant Imperatoris Porta. *bat ab Angelis* (loquitur D. Chrysostr.) ne saltem ambulans laboraret, & non vnus Angelus, sed plures veniant, ut chorum lætitia faciant; gaudent, ut vnusquisque Angelorum, tantum vnus tangere. *En in sinu Abraham recipitur, & tanto Patriarcha peruenit latatur sic audio D. Hyron.*

Diuitis nunc perpende sententiam: Mortuus est & diues, & sepultus est in inferno. Accurate hoc descripsit D. Aug. Praclaras exequias in conspectu hominum purpurato illi diuiti turba exhibuit famulorum sed multo clariores in conspectu Dei. *mini, vlcero illi pauperi, ministerium præbuit Angelorum, qui eum non extulerunt in marmo ad tumulum, sed in Abraham sinum sustulerunt.* Cõmunionem (Et) attende. q. d. Simul eodem modo defunctus est epulus. Quomodo eodem modo mortuus est Pauper mortuus est sine lecto, sine lecto, sine medico, sine subsidio, fame enectus. Inter canum linguas. Diues mortuus est in lecto suo eburneo, molli plumarum culcitra iuixtus, tenuissimis stragulis coopertus, mille confortatiis, diuersis msculis, ac ferculorum varietate recreatus ad excruciatum appetitum, multis visitatus à medicis, quæ verbis frequentat proceres, mulier solatur, filij deplorant, cui serui famulatur: & ais: eodem obitu mortis genere? Verum dico, pluribus in rebus. Primo in ea: quia sicut ad mortem Lazari plures concurrerunt Angeli, ut ea hora, quæ animam emitteret, eandem omnes susciperent, & iubilatione solemni, ac cælesti gaudio ad locum deducerent quæ destinatum: ita ad diuitis epulonis funus demonum aduolauerunt legiones: ut quam primum animam expueret, illam vt rugientes leones arriperent, ad inferni abyssos præcipitarent sepehendã, æternis illis cruciatibus, flammisque vorticibus mancipatam quibus nobis inuicit D. E.

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

Hebr. 16.

33

Hom. 5. in Luc.

Dom. 14.

32.

4. Reg. 19.

33.

1. p. 9. 52.

ar. 3. 1.

dis. 37. 9.

3. ar. 3.

I.

An plures Angeli in eodem loco esse possunt.

Gen. 32. 1.

4. Reg. 6. 11.

Cur Angeli conuolentur?

Laza 1.

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

angel-

Hebr. 16. 1. 11. Exemp. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

D. Greg. 11. 11.

angelista, quod sapius in sanctorum exitu legimus accidisse, quos Deus decorauit gratia quam singulari, plurimos autem Angelos, qui discedentibus assisterent comites, ut quâ horâ sanctissima anima corporis deleteret ergastulum, in suam suscipere societatem, festiuoque gaudio deducerent celesti premio laureâdam. Vt autem nobis de veritate conset aperius, visibiles Deus concessit aliquoties apparitiones. Sic lego apud D. Greg. quod cû proximus morti decumberet Seruilius Romanus indigentia deformatus, cuius erat vita, patientiâ indefessum exercitium, Deo eum circumstantibus Psalmos decantans; ecce caelestem audit Psalmodiâ Angelorum, ad quam cuncti dum subitcent, & aures arripunt attentiores, animam vir Dei lætus effluit, quæ illis comitata cœles volatu scâdit celeritimo: suauissimo circumstantes odore recreans, omneseq; summa afficiens admiratione.

Dum extremû effundit spiritû Verbis presbyter Nurfæ: vt narrat D. Greg. qui maxima cû religione vitam traduxerat, ei totus lætitia perfusus in has erumpit voces: Bene veniant, Domini mei, quid ad tantillum seruulum vestrum estis dignati conuenire: venio, venio, gratias ago, gratias ago: &c. Quibus loquebatur interrogatus respondit. An non Dnos meos cernitis SS. Apollolos Petrum & Paulum, millibus Angelorû stipatos, qui animam meam suscipiant? Et ad illos conueniens eadem repetit verba. Eamus Dni mei, venio, venio, & hæc dicēs expirauit Idem refert de purissima virgine Tatfilla sibi bene cognita ac filia spiritali: idē quoque de benedicta virgine Mufa, cui agonis horâ cœlorum apparuit reginâ, turba multâ virginum comitata, quæ quasi illam exspectabat, & ad exitum suam iussu inuitabat: veni, filia, veni, adsumus te ad sidera deducturæ: Cui illa respondere cepit aperta voce: Ecce Domina mea, venio. Ecce Domina mea venio, in qua voca spiritum tradidit, & ex virgineo corpore, habitatura cum Sanctis virginibus exiit.

Ne tacitus præteream quodd Romule insigni pietate conspicuæ contigit religioz, quod ea de causa non semel repetit D. Gregor. particulatiter verò, dum Lazari perpendit hystoriam. Summis effert præconijs eius vitæ, morumque sanctitatem, humilitatem, orationem, in perpetuis dirisque cruciatibus patientiam, cum Dei voluntate conformitatem, animæ puritatem. Jam ad vitamam properat at lineam, & inter alia mirabilia notatu dignissima, hoc vnum consetur, quodd in magno quodam cubiculo ante eius celulam, tanti splendoris lux emicuit vt cunctos

percelleret adstantes, eorumq; oculos excecaret. Et confessum audiri ceperunt deo caelestes chori, vnus velut viorum, alter velut foeminarû qui harmonicum quoddam caeleste mirâ vocum concordia decantauerunt, vt vnus chorus ordiebat, alter vero responderet, hora verò eius obitus: Coepit quasi cuiusdam magna multitudinis ingreditis fontus audiri, ofiam cellula conueni, ac si ingredientium turba premeretur, atque intrantium multitudinem sentiebatur. Erant autem intrantes, tantâ lucis gloria conspicui, vt lux illa præsentium oculos perstringeret, & obcecaret.

Insuper & narrat de S. Probo Episcopo Reatensi, qui cum animâ ageret, & circumstantes rogaret, vt ad quietem secederent, solus cum puero romano, qui horâ intempestiâ viros vidit splendidissimos cubiculum intrantes albis vestibus amictos, ipso sole fulgentioribus prænitentes, scietis verò eorum vestimentis prælucebat angustius, quorû intuitu puer hæsit attonitus & tremore percussus: Fili, ne timeas, inquit Sanctus Episcopus: castra Dei sunt hæc, ab eo missa, vt animam meam hoc seculo demigrante, ad æternæ quietis deducant beatitudinē: inter quos ad sunt nominatum SS. Martyres Iuuenalis, & Eulutherius, quibus particulari deuotione afficiebar, & hæc dicens emisit spiritum. Eandem refert visionem D. Severus Sulpitius in morte gloriosissimi Episcopi D. Martini, qui in mortis agone constitutus, multitudinē vidit Angelorum ad se accedentium: qui quâ horâ effluit animâ eandem statim susceperunt & caelestâ recreatâ harmonia ad superos adduxerunt, eaque tam solemani, vt in terra quoq; distinctim audirent. Nec minori consolatione lego D. Ambr. extremâ illâ horâ fuisse delinuit: *Vidit Angelos Sanctos ad se venientes.* D. Nicolaus Tolentinus ante discessum suum toto semestri cœcentum quoti die audiret Angelorum quasi iam festa disponentiû, quæ ad eius essent exequias celebraturi, quibus finitis extremâ iam horâ imminente, Christus illi apparet, Sanctissimâ matre sua, & Patre D. Augusti. conspiciatus, in hæc verba solatus morientem: *Ecce seruo bone & fidelis, intra in gaudium Dni tui;* & è vita eius discedentem Christus animam assumpsit, & tota illa comite Sanctorum ceteruâ, ad sempiternam duxit felicitatē. Alios quoq; plurimos liceret adferre, quæ dum intelligimus, nescio quod in notis. vehemens accenditur desiderium Domino illi seruâdi, qui tanto seruos suos afficit honore, & in extremo illo consuetu tam tremendo tanta delinuit consolatione, vt nobis de mendico testatur Lazaro.

IV. Exremplum

In vita Martini

Quid miramur? etiam in praestigiatore illo, perberloque vate Ba'iam, horum aliquid considerante; vi & desiderium sanctioris excitatur, Nu. 23. 10. & exoptans ait: *Moriatur anima mea morte iustarum, & sicut nouissima mea horum similia.* Perpende igitur, quod eodem modo pluribus contingat peccatoribus, & ad eorum conuolent obitum legiones daemonum, vt egredientem de corpore corripant animam horrendis doloribus, blasphemis uolubus ad aeternam efferrant inferni sepulturam. Commune est illis, ad uiuiscuiusque de hoc mundo transitum conuenire, qui vt leones rugientes hominis quaerunt animam depradari. Scribit D. Greg. de diuine quodam, eximo nobili, quod mortuus, & per orationes ac pia suffragia D. Severi ad vitam reuocatus retulerit vt uentum, quod dum animam emitteret, quosdam uiderit, vt monstra terribilia, adeo serocia, vt ignes per naves, & ora distillant, fœtore non tolerabili terribilia, qui animae discessum praestolabantur, quam illic per densissimas tenebras deducebant condemnandam: *Tetri ualde erant, qui me ducebant, ex quorum ore & naribus ignis exibat, quem tolerare non poteram.* Guilielmus Abbas Rhemensis, D. Bernardi uita conscriptor refert, D. Bernardo fuisse annuntium, in eodem Monasterio Clareuallensi Monachum, nomine Gildicum, virum obseruantia regulari conspicuum, & zelo celebrem feruentiori. Hic dum extremo spiritu luctatur, subiecto turbatur, formidine non mediocri capitur, in tristis erumpit gemitus ac querelas: at paulo post facie serena, & ad hilaritatem composita, exspirauit. Anxia quaedam Bernardum inuastit sollicitudo, vt cum autem Dominus solaretur, illi animam iusto defuncti, quae diceret, se iam inter beatorum agmina diuina frui uisione. Quid igitur (quaerit) illa tam anxia formido, mentis turbatio, tristisque gemitus, quos in te ad mortis horam notauimus? Noueris, O Pater, eadem me hora duos conspexisse daemones, figura terribilissimos, qui parati adstabant ac prociuali contenerant, vt animam meam corpore solutam profundissimo immergerent puteo, quem oculis ut praesentem tremens ac stupens intuebar, horribilissimum, idque tam seruo ac ueraciter, vt inde in illas proreperim tristis & anxius querimonias. Attamen confessum adfuit D. Petri, qui monstra haec in fugam compulsi, me eripuit, me est consolatus, me duxit ad sidera. Si haec Dei serui patiantur, quid de nefandissimis peccatoribus sentiendum?

Plures & similes historias producere non es-

set difficile, una pro multis sufficiet, quam legimus apud Tilmannum Brandembachium. De Lib. 1. cap. 1. perfido illo ac eiuato Monacho Luthero, qui Calixtus cum iam ultima laboraret infirmitate Isteij in oratione paternis adibus, cubicularius prospiciens ad fenestram semel & bis circumfusas uidit daemones, num myriades, figura, aspectuque formidandissimas, praestolantes huius animae infelicissimae corpore digressum, vt eam sibi praedam facerent optatissimam, inferni que faucibus immergerent absurdendam. Ad huius confirmationem, refert, quod cum plures conuenissent a daemone possessi ad S. Dymnae templum in Brabantia, vt ab illis liberarentur; cu hi grauissimè miseris homines quotidie diuexarent, quodam tamen die quieti silberunt, quasi a corporibus excessissent, die uero sequenti reuersi more solito illos ex cruciabant. Percundatur Exorcista, quid fuerit, v. cur die praecedenti nullum edidissent motum? Exor. Responderunt: Princeps noster omnium superplimus omnibus daemouibus praeeperat, vt omnes ad mortem serui fidelissimi Martini Lutheri conuenirent, vt pari manu, & humero uno animam illam ad inferni deducerent comites sepulturae, ignibus aeternis exurendam; Alij uero corpus ad terrae sepulturam consistarent a uerbibus etodendum. Nec hoc a ueritate dissonum, innotuit enim, quod eodem die Haresiarcha ille infelicem efflauerat animam & mille milia coriorum in aere uiderentur, dum corpus ad sepulturam efferebatur, qui turmatim feretrum circumuolabant erociantes, quasi solemnes animae damnatae exequias celebrantes. O bone Deus, heu quis tremor ille, quae tristitia in fausto illi, vt cui morienti accurrant, non Angeli sunt, sed daemones, quibus dilgens seruiunt, quibus alacer promptisque obediunt.

Ece amici Iob impletam Prophetiam, qui talium describens ex hoc mundo discessum, sic uaticinatur: *Vadent, & uenient super eum horribiles,* id est, vadent & uenient daemones horribiles, quasi magno lucro negotiatores inhurando; sic D. Greg. expendit quam graphice describat diabolos, qui tunc accurrunt, eos uocans horribiles, quia faciunt, quid praetendant, dicens: *Vadent & uenient.* In hunc igitur finem haec i a Deo ordinat, vt haec, & his similia in extrema illa mortis lucta uideantur, & a bonis & a malis ut notat D. Ambr. ubi loquitur de felici discessu Imperatoru Theodosij & Grauiari, & de infelici sauo impioru Maximi & Eugenij & ob uarios illos euenus a rege Proph. dictum: *Dies diei erubuit uerbu & nocti indicat seruentia.* Iusti sicut in luce

D. GREG.
Li. 1. Dial.
c. 12.

Lib. 1. c. 29
apud S.
rum 20.
Augusti.

ambulant, dies vocantur, illi in beata sua morte docet eos qui in die ambulant, sicut illi, quid in morte sua sperare possunt, mali vero ac peccatores qui, quia in tenebris ambulant, nox dicuntur: In caminando exitu in eis ostendunt qui ob mortales euly tenebras, sicut illi nox sunt, quid illos maneat, quid non sperare, sed in nocte sua debeant formidare. Hoc docet illos, qui illi pates fuerunt, hic in morte sua omnium miserimus: quod sicut a zaro adierunt Angeli moribundo, illi turba demorum accurrerent infernalis, qui eius sibi depraedati sunt animam, & inferni sepulchro perpetuo damnandam iniecerunt.

§. 26. Factum est ut moreretur mendicus: Sicut moriente Lazaro eius quoque mortuus est pauper, ita moriente diuice perierit diuitia.

35 **A**liud proponitur, & hoc magis principale, cuius ratione dicit Evangelista, quod eodem mortis genere pauper, sicut diuites, obierit: Quomodo moritur Lazarus? Factum est autem, ut moreretur mendicus. Illam mendicum, cur non dixisti vocatum fuisse Lazarum? Cur non dicis, mortuus est Lazarus, in Dei modo loquendi, non est mortuus, quinimo viuit, & in aeternum requie viuet sempiterna, eritque ille, quem nominabimus, quando pro defunctis nostris Deum exorabimus: *Et cum Lazaro quondam paupere aeternam habeat requiem*, Et satis liquet, quod non sit mortuus Lazarus, cum eleuatis diuites oculos, viuentem videt in sinu Abrahae quiescentem: *Vidit Lazarum*. Qui mortuus est pauper, ut moreretur mendicus: quia quod moriebatur, eius erat paupertas, fames, mendicitas, vulnera, dolores, contemptus, & quidquid mundus vocat infortunium. Ita Deus suos ostendit electos: D. Ioan. in altera vita: aitque: *Ipse Deus cum eis erit coram Deo*, & absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, & mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra, quia prima abierunt. Priora transierunt. Non dicit, illi abierunt, illi quippe remanent, & in perpetuum remanebunt, sed priora abierunt. Deo decreuit Deus teste D. Ambrosio, penas, & glorias, poena praecedunt, sequuntur gloriae, nec se in his potest qui quam videre, nisi se prius in illis viderit. Ideo vocat D. Paulus praemium, coronam: *Reposita est mihi corona iustitia*: quia haec

sequitur certamen & victoriam: *Non potest quis 1. Tim. 3. praemium accipere, nisi legitime certauerit, nec est D. Ambr. gloriosa victoria, nisi ubi fuerint laboriosa certamina*. Li. 1. Off. 1. Hac de causa dicit eas esse D. Petrus, *Post cap. 15. sperare gloriam, ex hoc quod doceat D. Paulus: Tom. 1. per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei*. Ob hoc huius diximus, errasse Iacobum 1. & Iacobum, qui hunc pervertere ordinem conabatur: *Quaerentes sine cunctis gloriae*. *Preposere* (inquit D. Aug.) *voluerunt*.

Sanctis mortem obuenire, non est ad eorum interitum, sed ut primis his rebus eripiantur, ut in illis terminentur, occidantur poena, persecutiones &c. Sicut ignis Babylonicus, non aufit ut illorum consumeret vitam adolescentium, nec eorum vel tenuissimum laederet capillum, sed ut eorum vincula, omnes pedes dissolueret, quibus non sine dolore corstangebantur. Idcirco restatur Spiritus S. quod mors sua vis fuerit mendico pauperi & tribulationibus contrito: quia in illo nihil aliud operabatur, quam finem imponere mendicitati, tribulationi, paupertati: *O mors Ecc. 41. 3. bonum est iudicium tuum homini indigenti, & qui minoratur viribus*. Unde addit D. Ioan. quod post illam vocem aliam quoque audiverit, quae dicebat *factum est*: quia eo ipso momento, quo vir iustus, qui nihil habet expurgandum, expiraret, factum est: *Factum est*, iam ad metam usque perduxit poenas, dolores, vitam hanc corruptibilem, multis repletam miseris: sicut dum Christus finem fecit patiendi: *Consummatum est*. Ioan. 19. Hic illa optime quadrat Salomonis de iustis *1. 30. temia: Vbi sunt oculus insipientium mori, illi autem sum in pace*. In pace quae bona in se comprehendit vniuersa. Similiter & illud Isaiae: *Iustus perit, & non est, qui recogitet in corde suo, &c. veniat pax, requiescat in cubili suo, qui ambulauit in directione sua*. Verba haec pauperis Lazari apprimè mortem declarant. Moritur pauper, & non est, qui recogitet in corde suo: verum non moritur ille, qui potius in pace requiescit: *Veniat pax, bellis finis imponitur, persecutiones, dolores, cruciatus expirant*. Hec Sanctos maximis attonitos persecutionibus solatur, cum intelligit aspera illa ac grauiam cito finienda: dicendumque: *Factum est*, sicut modo de Lazaro: *Factum est autem, ut moreretur mendicus*. Hac seipsum consideratione demulcebat D. Chrysostomus D. C. P. R. persecutionibus lacessitus, illa quoque mentem Epi. x. ad animumque confortat: *nobilis sumus mulieris Olympiadis, quae ea videbatur conditiope nata, nihil ut boni videret in vita, nihil ut mali non sustineret*. O Domina, tene praemium calamitates

